

Izhaja vsako soboto in velja:  
 vse leto . . . . . K 10.—  
 pol leta . . . . . „ 5.—  
 četrť leta . . . . . „ 2.50

Inserati:

== Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.  
 == Pri večkratni inserciji po dogovoru. ==

# OSK.

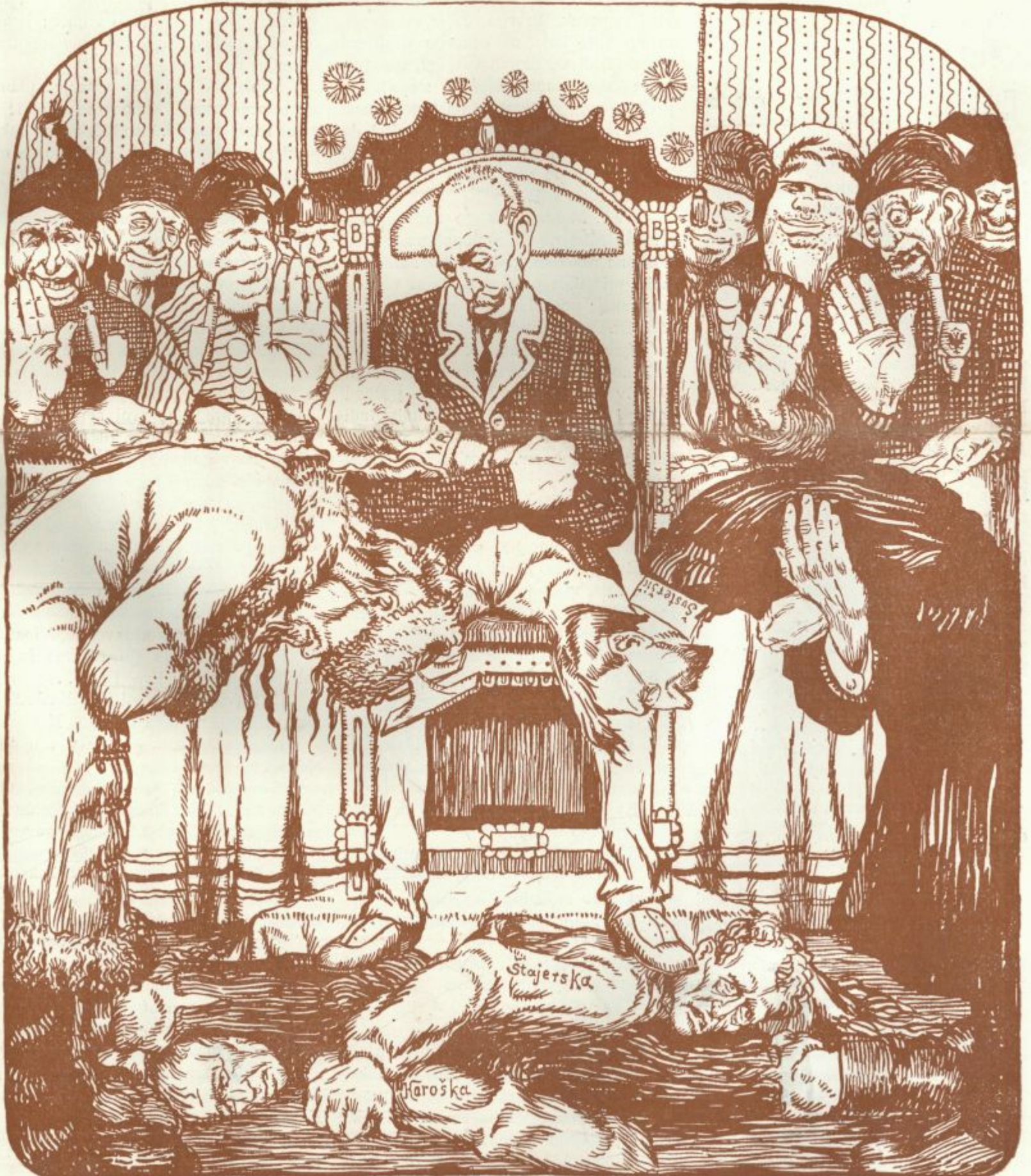
Uredništvo sprejema le frankirane rokopise  
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,  
 I. nadstr., upravništvo pa ravnoram spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

== Politično-satirični tednik. ==

Glavna napaka novorojene volilne preosnove.



Dr. Šusteršič, Kočevci, Vsenemci, Poljaki in dr.: Slava Tebi, o Vladimir, večna slava tebi in tvojemu novorojenčku!  
 Ministrski predsednik baron Beck: Gospoda, jako me veseli vaše priznanje.  
 Korošec: Ne veselite se prezgodaj! Ali ne vidite, da ima otroče vodenico v glavi? Kako naj prebije ta spak otroče bolezni?



## Žrtev klerikalne politike.

Na boj na divje liberalce, brezbožne te pokončevalce, si Šusteršič je četo zbral in tja na Dunaj oddrdal. A preden je v kupeju legel, možakar črni je prisegel: „Če srečno pojde vse od rok, da pahnem jih v prepad globok, prodam, požgem . . .“ Kaj — ni povedal, ker je sprevodnik v voz pogledal. Na Dunaju se zadrvi takoj v hotel in tam zaspi. A ko napoči zora jasna, prične že bitka se opasna. Pritrja mu ves parlament, tako prepričal jih je, šment! Zvečer pa hitro brzovavi, da vruga česnil je po glavi. Kako je bil tedaj vesel ves stari, mladi Izrael! „Oj slava našemu prvencu!“ Takole brali smo v „Slovincu“. — Pa kaj je to? Tam za gorami, ne zdi se li, da nekdo stoče? Čuj, to so tožni Korotani . . . Prisege žrtev tiho joče . . .

F. Pl.

## Gospa Eva.

Osebe: gospa Eva dr. Orlova, lepa, vitka, elegantna, v jutranji obleki s širokimi rokavi, nekoliko dekoltirana.

Dr. Orel, odvetnik; visok, postaven mož v naj-lepši dobi.

Kaplan Alfons, zanimiv blede obraz, kodrasti lasje, strasten agitator za klerikalno stvar.

Kraj: sprejemni salon gospe Eve, udobno opremljen z moderno, ne vsiljivo eleganco. Na mizi šopek vrtnic v visoki japonski vazi; zavese na oknih so spuščene tako, da je v sobi pri-jeten mrak.

Čas: pred obedom. V mestu so ravno volitve za državni zbor; z ulice se sliši drdranje fijkarskih voz in krik volilcev.

Dr. Orel (stopi v salon, kjer sedi gospa Eva s časnikom v roki). Dobro jutro, Evica! Vroč dan bo danes, za vsak glas pojde trda.

Eva: Trda pojde, a vendar mislim, da zmagamo. Nesramna agitacija! (Vrže list na mizo).

Dr. Orel: Res nasprotniki delajo na vse kripnje. Posebno ta vražji kaplan Alfons! Da bi ga mogel vsaj za dobre pol ure pripreti. Tako mi bo pa še v zadnji minuti zganjal volilce vkup. Gre nam samo za nekoliko glasov.

Eva: To bi ne bilo tako težko, da bi ga malo pridržala, samo če bi bil tukaj. Kakor veš, ga poznam še iz di-jaških let. (Stopi k oknu.)

Dr. Orel: Ne vem, če bi se dal ujeti ta ptiček. Pravijo, da je ves mrzel, in lepe oči baje ne opravijo dosti pri njem. (Tudi pri oknu.) Glej ga, tam prihaja; kako samozavestno to stopa! Ha, preljubi moj, prvokrat se udarimo danes, še nikdar ni prišlo nikomur na misel, da bi postavil resnega kandidata proti vam. Zato nam prede tako huda! Vraga, sem prihaja! Kam neki?

Eva: Morda v drugo nadstropje k pristavu Mlinarju; ta ni popolnoma trden. (Postane nekoliko, potem hitro): Zdaj ga lahko pridržim; pojdi vun, da se ne srečata tukaj; povabim ga k nam.

(Dr. Orel gre v drugo sobo, gospa Eva pa odpre vrata na hodnik ter stopi kakor slučajno vun, ne da bi zaprla vrat za seboj.)

Eva (presenečeno): O Al — gospod kaplan! To je lepo, da se spomnite tudi nas! Mislila sem že, da ste čisto pozabili starih znancev. Prosim, kar tukaj noter!

Kaplan Alfons (še zunaj): Klanjam se, milostljiva! Pravzaprav nisem namenjen k vam, oprostite, moja obleka . . .

Eva (kakor ne bi bila slišala): Res lepo! (Oba vstopita.) Tako, prosim, izvolite sesti! Že dva meseca ste v našem mestu in ves čas vas ni bilo nič k nam. Danes sem vas skoro s silo morala povabiti, sami gotovo ne bi bili prišli.

Kaplan Alfons (v zadregi): O prosim, milostljiva! Veste, opravki so bili tako nujni, da se nisem mogel predstaviti še povsod. Ravno prihodnje dni sem bil namenjen k vam.

Eva: Razumem, razumem, da imate sedaj mnogo dela . . .

Kaplan Alfons: Gospa, sarkastični ste; sedaj je bilo res treba delati, saj je šlo za našo najboljšo trdnjavo.

Eva: Ali pričakujete popolnoma gotove zmage?

Kaplan Alfons: Upam trdno, da propade vaš gospod soprog.

Eva: Pa vendar ne? Morda se izpremeni še kaj.

Kaplan Alfons: Gotovo ne; a sedaj, oprostite (pogleda na uro) že toliko, res moram iti.

Eva (tiho): Včasih se vam ni tako mudilo, gospod Alfons!

Kaplan Alfons (s poudarkom): Časi so se izpremenili, milostiva gospa!

Eva: „Gospa“ tako poudarjate? Časi so se seveda izpremenili, pa menda ne slabo za vas?

Kaplan Alfons: Kakor vzamemo.

Eva (tiho): Ali mislite, da se ne bi mogli vrniti več tisti časi?

Kaplan Alfons (melanholično): Ne povrnejo se več. Izginile so zlate ure in ni ga, ki bi jih pričaral nazaj.

Eva (skrivnostno in še tiše): Ali bi ne bilo mogoče? Se li še kdaj spominjate onih večerov v parku, ko so cveteli krizantemi in je sanjal slavec o ljubezni? (Stopi k ogledalu; popravlja si lase ter vtakne v lase temnordečo vrtnico; široki rokavi ji padejo nazaj in v polumraku se zasvetijo bele roke.)

Kaplan Alfons (jo opazuje s plamtečimi očmi; zase): Kako so še vedno lepe njene roke! Bog vedi, so li še vedno tako mehke in gibke kot nekdanj, ko so se mi ovijale okrog vratu? Ah, Eva! (Zadnje skoraj glasno.)

Eva (se obrne k njemu; na ustih čuden nasmeh): Kaj mislite? (Dene mu roko na ramo; tiho): Ali še kdaj mislite na naše sanje, šumenje dreves in šepet krizantemov?

Kaplan Alfons (jo prime za roko, bolešno): Eva, ne muči me! (Zase): Apage, Satanas, proč izkušnjava! (Glasno.) Daleč so tisti časi in ne povrnejo se nikdar več.

Eva (primakne svoj stol bliže, da se dotika njeno krilo njegovih nog): Ali veš to tako gotovo? (Še bliže in tiše): Nekdanj nisi govoril tako in tvoje oči niso bile tako hladne kakor so danes.

Kaplan Alfons: Pusti me, ali ne vidiš mojih muk? Na mojih rokah so verige, ki me tišče k tlom. Zakaj si mi jih pokazala? Skoro jih nisem čutil več, ti pa si prišla in . . .

Eva: Mož si, pa trpiš verige, Alfons . . .

Kaplan Alfons (jo objame in jo poljublja strastno): Eva, Eva . . .

Eva (vstane; počasi in mirno): Počasi, prijatelj, ne tako burno . . . Nekdanj . . .

Kaplan Alfons (kakor v sanjah): Nekdanj in ne več . . .

Eva (pogleda na uro; proti oknu): Morda še . . . Ne, nikdar več! Račun je saldiran, zmaga je naša! (Vzdigne zavese.)

Kaplan Alfons (ponavlja nerazumljivo): Zmaga je vaša?

Eva (se smeje): Ha, ha, se ne spominjate več, da niste bili namenjeni k nam?

Kaplan Alfons (vzklikne): Ah da, volitev! Eva — kača!

(Vtem se sliši spodaj šum in klici: „Živio dr. Orel! Zmaga, zmaga!“ Kaplan Alfons hoče vun, pri vratih pa sreča dr. Orla, ki ga prisrčno pozdravi in veselo hiti k Evi.)

Dr. Orel: Eva, zmagali smo! Odločil je glas pristava Mlinarja. (Jo objame. Kaplan odide.)

Eva: Odločila sem jaz, brez — volilne pravice!

Satyr.



## Iz volilnega odseka.

Dr. Šusteršič: Prav ničesar nimam zoper to, da dobe Slovenci za kočevski mandat kompenzacija v Hindostanu. Ker že tako vre po Koroškem in Štajerskem, gospoda, ukrenimo tako, da bo ravnopravnosti na ljubo vrelo še na Primorskem!

F. Pl.

## Izgubil

je pri rabuki v Mestnem domu odlični pristaš neodlične S. L. S. svojo slovensko narodno zavest. Onega, ki bi bil tako nesrečen, da bi jo našel, svarimo, naj je nikar ne obdrži, ker je vsa oglodana, preluknjana in okužena.

## Da se razumemo,

izjavljam, da sem ponižno podpisani prifrčal v četrtek le slučajno na hodnik Mestnega doma, in da nisem sam kriv, če se je slučajno držal mojega vrata in hlačnega pasa liberalca. Sicer bi tožil moža, pa slučajno nisem videl obraza Štefe. —

F. Pl.

## Ljubljanska policija.

Ljubljansko policijo morajo poddržati, že zato, ker na krvavi četrtek ni potegnili bridkih sabelj in ni zapodila liberalcev iz hiše, ko so nas mikastili tako grozno. Sploh pa je že mnogo zagrešila s tem, da ni 24 ur pred shodom zaprla liberalnih sklicateljev in udeležencev. Videant consules!

## Vesele novice.

Nemška policija je zasedila veliko družbo anarhistov. — Treba se ni torej bati ničesar več!

V Rimu so eksplodirale tri bombe. — Sicer je vse mirno!

Na Dunaju so zaprli dvanajst socialnih demokratov. — Socialno vprašanje je torej rešeno!

Evropske velesile naročajo novih topov, pušek in streliva. — Mir je torej zagotovljen!

D.

## Beraška in farška bisaga.

Malha, ki berač okrog jo nosi, se napolni, dasi je velika; le bisaga, ki z njo far vas prosi, ta ni nikdar polna, nikdar sita!

Taborski.

## Iz pridige v K . . . . ki cerkvi.

Konec svoje pridige dajem vam na znanje, da bo danes teden v cerkvi darovanje. Prosim, da gotovo izmed vas naj vsak na oltar tja vrže najmanj cel petak. Dobri Bog darove vračal bo obilo, in polje bogato bo vam obrodilo. Dajte — prosim — tudi nekaj za zavode, blagoslov od škofa vam hvaležen bode. Naj ne bodo srca trda vam kot kamen! Mnogo vsi darujte, backi moji! Amen.

Zorislava.

## Črke govore.

Kaj pa mi morejo, če sem: Korle mlekar, trgovec, kaplan, bisagar, tovarničar, klepetulja, babnik, konsumar, predsednik, govornik, devičar, posojilničar, sirar, ključar, cerkovnik, zdražbe željen drvar, R. i. p.!

x.

## Iz Mestnega doma.

Klerikalec (v sokolskih krempljih): „Protestiram, da bi me bili po hrbtu in sicer iz nastopnih razlogov:

1. sem klerikalec,
2. kupujem vse le pri klerikalcih,
3. se ne sme nič liberalnega dotakniti mojega telesa.

Dokažite torej, da je palica, ki jo — joj! — vihtite v svoji roki, kupljena pri — joj! joj! — klerikalnem trgovcu, izdelana v klerikalni — joj! joj! joj! — tovarni, od klerikalnega — asa! — delavca, vzrasla na klerikalni zemlji. Joj, joj! Asa! Joj, joj, joj!

## Nujna prošnja in poziv.

V državni zbornici nam je sedaj na razpolago več sedežev, odkar smo obarantali liberalce za zastopstva mest in trgov. Ker se pa bojimo, da bo prostih celo več sedežev nego je nas somišljenikov, in ker preti strašna nevarnost, da bi zasedel kakšen liberalca nam postavno zajamčeno stolicu, kličemo danes 375tič in poslednjič, naj se vendar oglasi še kateri državnozbornski kandidat pri vodstvu S. L. S. Sedeži so novi, dremlje se lepo na njih, (priče: naše dosedanje korifeje), odškodnina 20 kron na dan.

F. Pl.

## Iz kluba modrijanov.



Petoliznik: Italijanski in avstrijski minister zunanjih zadev sta si ta mesec že drugič prisegla zvesto prijateljstvo in zatrjevala drug drugemu svojo vrelo ljubezen do miru.

Krmavželj: Zato pospešujeta obe državi kar najskrbneje vsaka svoje vojne priprave!

Podrepnik: Saj ne bo nobene vojske, ne! Razne države še zmeraj naročajo novih ladij in topov. To je vendar najboljšo jamstvo, da bo trajal mir še precej dolgo! Zakaj s sedanjim orožjem se ne upa nobena klicati druge na korajžo.

Petoliznik: Da, da, politični položaj se je dokaj izboljšal, dasi nas včasih vznemirjajo oficiozna zagotavljanja o miru.

Krmavželj: Nemški cesar je poslal sultanu Abd-ul-Hamiđu Drugemu lastnoročno pismo; v njem zatrjuje turškemu vladarju, da želi vse, kar najbolj ugaja sultanu. V serailu pa vlada vsled tega velik strah, ker se boje, da si želi Vilko Drugi sultanov — harem!

A.

## Drobtine.

Korošci, niste še pokopani, še vedno so krepke vaše pesti, še bliska v očeh se vam sveta jeza, ljubezen do roda vam v prsih še tli.

Ne bodo mastili se z vami gavrani, dokler vas bo dičila moška zavest, in rešite se, če boste učili po pravih beticah plesati pest.

Brezvestno ste se prekrstili  
oj smešni vi anabaptisti;  
zato nam boste dovolili,  
da vas prebirmamo po vrsti.  
F. Pl.

## Popravek iz Ptuja.

Slavno uredništvo!

Hudobni jeziki mi očitajo, da sem si od „Uradniškega društva“ izposodil okoli pettisoč kron. Povejte mi vendar, kako pa naj bi bil drugače poplačal razne umazane dolgove? Nobel gospod sem; ako zaigram tristo kron na en sam večer, se niti ne ganem. Sicer pa je velika umetnost, zahazardirati tako vsoto v našem

filistroznem mestu! — Očitajo mi, da sem si kupil revolver in strup. Prava reč! Revolver se niti ne sproži in „strup“ ni bil nikakor namenjen meni ampak bolham, bil je namreč „zacherlin“. — In zakaj mi niso v pravem času preskrbeli kuratorjev? Ali se nisem že dosti pretepal in dosti pumpal tovarišev in eksekutorjev? Ali nisem bil že izdavnaj popolnoma zrel za kuratelo? Ali nisem bil vedno „strammdeutsch“, to se pravi: ali nisem hrulil pijan na turnerskih slavnostih, uganjal tam vsakovrstne neumnosti in surovosti ter tako povzdigal ugled uradnikov? — Zakaj me niso dali možicelj Ornig, grof Clary in baron Menzi iz Ptuja, ki sem se ga naveličal že docela? — Tolaži me edino to, da dobim za svoje nevenljive blamaže službo glavnega davkarja in pa red za svoje „strammdeutsche Gesinnung“, ali po domače rečeno: za svojo surovost.  
Sommer.

## Pisana slepota.

- Naš škof ima pisano slepoto.
- Zakaj neki?
- Ljubljano vidi črno, pa je vendar bela.

## Dobro zdravilišče.

Mati: Kaj praviš Tinče, kam bi vendar dali tvojega bratca Martina, da bi se ozdravil do dobrega?

Tinče: Kakšna bolezen se ga je pa lotila pravzaprav?

Mati: I, posebnega ravno nisem zapazila na njem, le to me skrbi, da je izgubil ves tek.

Tinče: O mati, potem ga pa dajte par tednov v škofove zavode, in bodite brez skrbi, da se Martinček tam ozdravi v kratkem.  
Zorislava.

## Javna prošnja.

Zatekel se je osel usmiljenega Samaritana iz zgodb sv. pisma. Kdor bi ga ujel, naj ga odda vodstvu S. L. S., ki nujno potrebuje njega in podobne živali.  
F. Pl.

## Listnica uredništva.

Šč. Kar je dolgo, je navadno tudi dolgočasno. „Razlago“ najdete v knjigi za šesto gimnazijo, znana bo torej tudi vsakemu kaplanu. — F. Pl., I. Z—c, Trst in drugi. Priporočamo se za doneske aktualne politične vsebine, odklanjamo pa drugačno gradivo.

## Metamorfoza v škofovih zavodih ali Janezek Fižolar



v začetku

in ob koncu šolskega leta.